

Aquest relat viscut en primera persona forma part del meu llibre *L'home que respirava per les ungles dels peus*, que inclou el conte complet de totes les meves vivències explicades en forma de biografia i que va ser editat per Nova Casa Editorial. El llibre que teniu a les mans correspon al capítol d'aquesta darrera obra esmentada ***Estada a casa dels Reis Mags, el Pare Noel i el Tió***.

Per si no l'heu llegit, us he d'aclarir dos punts; si no ho fes, el meu relat no seria creïble ni entenedor: el **llamp** i la **pols de bolets**, els dos fets que van determinar la meua "vida virtual".

Comencem, doncs, explicant-los.

El meu primer naixement i els meus estranys poders

Tot va començar un dia assolellat de tardor, en plena temporada de bolets.

Ja abans de néixer em va succeir un fet que seria determinant en la meua vida: els meus pares, i jo, naturalment, vam anar al bosc a buscar bolets. La meua mare ja en portava una bona cistellada quan, de sobte, un llamp va sortir del terra, va enlairar-se cel amunt i va tornar a davallar ràpidament cap a la terra després de travessar-nos, a la meua mare i a mi, de cap a peus. Per sort, la meua mare anava calçada amb espadenyes d'espart i, per això, la terra es va empassar el fortíssim corrent elèctric i no ens va carbonitzar.

L'únic espectador del fet va ser el meu pare, qui, esgarrifat i incrèdul, estava fora de si pensant en el que podia haver-nos succeït, però la mare estava d'allò més tranquil·la i riallera, segurament per l'efecte del xoc. D'una revolada, va agafar el cotxe per portar-nos ràpidament a l'hospital, però la mare no hi va voler anar pas, a l'hospital, sense passar per casa primer, puix que era molt presumida i es volia canviar la roba de camp. A més, es trobava bé, i jo continuava movent-me dins de la seva panxa com si no hagués passat res.

A casa, la meua iaia, esverada per tot allò que li explicava atropelladament el meu pare, no sabia el que es feia. Mentre estàvem a l'hospital, va decidir ocupar la seva ment i l'angoixa que sentia feinejant amb les cistelles de bolets que havien recollit els pares.

La pobra dona va pensar que estaríem molt contents de trobar la feina feta en tornar a casa, al mateix temps que l'ajudaria a passar millor aquella estona de fatig. Començaria per fer la conserva de bolets, ja que era el que portava més feina. Va agafar la primera cistella que va trobar, la del meu pare, i, en acabar-la, va destapar la segona, però, en treure el mocador de fer farcells que la cobria, va veure que els bolets del cistell estaven revestits d'una fosforescència molt bonica però estranya a la vegada. Apagant el llum, una claror verdosa inundava l'habitació. Tan desconcertant era tot, que no els va voler cuinar fins

ensenyar-los a la mare a fi que ella decidís què fer-ne. Va agafar la cistella, la va tornar a tapar amb el mateix mocador de fer farcells i la va portar a les golfes per a conservar-los millor i perquè, a més —per què no dir-ho—, li produïen una certa basarda. Per no destorbar el pas, la va posar darrere un quadre vell dels besavis i va tornar a la cuina per endreçar els pots de conserva al seu lloc del rebost.

Per sort, el metge va dir que ni la mare ni jo no havíem sofert cap dany. Fins allà on es podia veure, no hi havia d'haver conseqüències futures per al nen que esperaven tan il·lusionats, jo!

Quan vam tornar a casa, els meus pares, ben contents, van dir a la iaia que el nen estava en perfectes condicions i que no hi havia cap por d'efectes secundaris arran de la terrible descàrrega. Però sí que n'hi hauria, i de les seves repercussions en parlarem més endavant!

Amb el trasbals viscut i l'alegria de la bona nova, l'àvia no es va recordar mai més de la cistella de bolets fosforescents ni de comentar-ho a la mare. D'altra banda, com que la meva mare va veure els bolets ja nets i en els pots de conserva, va creure que s'havien fet tots.

Així va acabar, de moment, la història dels bolets que tanta transcendència tindrien en la meva futura vida aventurera.

Finalment va arribar el gran dia! Vaig néixer un esplendorós 18 de març a la cambra dels meus pares. A casa esperaven que arribés el meu pare per poder signar l'avís de recepció que portava la cigonya. Per fer temps, aquesta picotejava un bon plat de cargols a la llauna que li havia preparat la iaia. Jo, ja en els braços de la meva mare i potser per l'efecte del llamp, vaig ser conscient, d'alguna manera, tot i acabar de néixer, de tot el que parlaven! Vaig sentir i entendre perfectament la conversa que tenia la llevadora amb la meva iaia: la llevadora li deia que això de l'aniversari era ben curiós i es preguntava què devia passar amb els infants que naixien el 29 de febrer, data que, per cert, s'esdevindria el proper any. "Només hi ha un mes de febrer que tingui vint-i-nou dies cada quatre anys", li va aclarir, "és l'any de traspàs". "No ho sé pas", va continuar mig rient, "potser qui neix aquell dia deu fer anys només cada quatre anys i, així, pot gaudir d'una vida quatre cops més llarga que la de la resta dels mortals".

Jo, molt sobtat, immediatament vaig fer els meus càlculs: si en lloc de néixer aquell 18 de març naixia el 29 de febrer, que seria d'aquí a gairebé un any, també celebraria l'aniversari cada quatre anys, amb tots els avantatges, pel que havia escoltat, que això comportava. Sorprès, vaig mirar la meva mare i ella a mi. No sé com, però ella va intuir que havia comprès la conversa i ho va acceptar sense més ni més. Mirant-nos amb complicitat, ens vam entendre immediatament: sense dubtar-ho ni un moment, va dir a la cigonya, que en aquells moments s'estava llepant el bec, que se m'emportés altre cop a París i que em tornés el proper 29 de febrer.

La meva vida virtual, de la qual parla aquest llibre de records, tot just acabava de començar.

Sense fer massa soroll, i mentre tothom estava distret parlant entre ells, jo vaig esmunyir-me de nou dins la cistelleta de la cigonya i li vaig fer entendre que, sense acomiadar-se, marxéssim ràpidament altra vegada cap a París, com li indicava la meva mare. Ella, sorpresa, va dir-me que això no havia passat mai i que no podia ser, ja que només hi havia viatge d'anada. Desesperat, vaig veure sobre la tauleta uns bombons que vaig pressentir que eren molt bons i, agafant-ne un grapat, els hi vaig donar en un clar i pur acte de suborn. La cigonya, desconcertada, va mirar-me i, alçant els ulls al sostre, va exclamar: "Ai, Déu meu, com comença aquest vailet la seva vida!" Sense més ni més, però, va agafar els bombons i d'una batzegada vam emprendre el vol de tornada a París, tot fent adéu a la mare amb la maneta.

El meu pare, que entrava en aquells moments a la cambra, va quedar tot confós en veure marxar la cigonya amb mi dins de la cistelleta fent adéu. Llavors va veure la nota que havia deixat damunt d'una tauleta juntament amb els caramels: "Tornaré". No em pregunteu com ho vaig escriure, jo tampoc ho sé. El pare devia quedar ben bocabadat amb aquell tros de paper a les mans i contemplant com la cigonya s'anava allunyant.

Mil vegades els meus pares m'han ensenyat aquell trosset de paper amb la paraula ben escrita i amb una bona cal·ligrafia!

Poc podia jo imaginar-me que aquesta paraula me la copiaria, anys més tard, el gran general nord-americà de cinc estrelles Douglas MacArthur. Seria una de les frases més famoses de la Segona Guerra Mundial!

En el transcurs d'aquest temps i esperant el proper 29 de febrer, vaig aprendre un munt de coses. D'una banda, cada dia la meva mare em llegia en veu alta diversos fragments que jo anava memoritzant. De l'altra, penseu que vaig passar la major part del temps en un niu que va fer la meva cigonya a la Cúpula dels Invàlids de París, ja que la van apartar del servei d'entrega fins que no s'hagués desempallegat de mi. Durant aquells onze mesos, doncs, vam estar escoltant des del nostre niu el munt d'idiomes que els turistes parlaven davant la tomba de Napoleó i dels altres herois de França que allà esperen el so de la trompeta del Judici Final. Naturalment, quelcom se'm va quedar. Un cop nascut, només va ser qüestió de recordar-ho! Com a mínim, tenia mig camí fet, la qual cosa va desconcertar els meus mestres.

El meu segon naixement el 29 de Febrer. Infantesa

Entre el llamp, que en el meu primer naixement ja es va veure que havia tingut les seves conseqüències, i no precisament dolentes, i l'anada altre cop a París, la mare no veia el moment de l'arribada del tan esperat 29 de febrer. Penseu que va ser una gestació de més de 20 mesos!

Finalment va arribar la gran data. Malgrat haver aconseguit néixer el dia 29 de febrer, aquest segon naixement va ser una mica decebedor. Com que no havia dit l'hora que naixeria, només el famós "Tornaré", quan vaig arribar a casa amb la meva cigonya a una hora diferent de la de l'any anterior, ja que el vent ens havia vingut d'esquena, els meus pares eren fora comprant coses per fer-me una gran retrobada. Sort vaig tenir de les veïnes que es van fer càrrec de la situació i van signar l'avís de recepció. El meu pobre pare, o per una cosa o per una altra, no va poder signar mai aquest document que tots els pares esperen amb tanta il·lusió.

Anys després, les veïnes van dir-me que la cigonya em va mirar abans d'emprendre el vol de tornada i, amb el bec, em va fer un simulacre de petonet. Fins i tot els va semblar veure com li queien unes llagrimetes. Així, doncs, vaig aconseguir el que tant volia: que el meu aniversari fos cada quatre anys.

Els meus pares, finalment, van poder abraçar-me amb gran joia, sobretot el meu pare, que encara no m'havia vist mai. D'aquesta estranya manera vaig arribar al món per segon i definitiu cop.

Sembla mentida, ja ho sé, però la veritat és que el meu pare, molt curós, va apuntar l'any del meu naixement en un paper de la cuina i el va deixar sota un pot. Allà es va quedar damunt d'un prestatge fins que, molt temps després, un dissabte que es feia neteja general, la finestra va quedar oberta i un cop de vent el va fer volar, així que no he sabut mai l'any de la meua arribada al món, només el dia. I per aquesta tonteria tampoc sabré mai amb exactitud els anys que tinc. La veritat és que tampoc em fa gaire falta, ja que, si ho sabés, no en tindria ni més ni menys dels que tinc.

Ja des del primer naixement, la mare sabia que jo era diferent. Quan va entrar per primer cop a la meua cambra, va veure en la foscor que els meus ulls brillaven com dues petites bombetes. Immediatament va adonar-se que era de resultes dels efectes del llamp i ho va dir al meu pare. No sabien què fer, però sí que van estar d'acord a no dir-ho a cap metge per la temença que em convertissin en un conillet de laboratori, així que ens ho quedaríem per a nosaltres, seria el nostre secret.

Aquesta estranya visió meua va tenir diverses i curioses facetes. Us parlaré d'algunes d'elles.

Durant tota la meua infantesa i gran part de la pubertat, hi veia de nit com si fos de dia; fins i tot en la foscor els meus ulls brillaven com els dels gats i els gossos. Van solucionar-ho fent-me portar, encara que fos de nit, ulleres ben fosques a fi d'amagar aquesta escandalosa fosforescència. Recordo que em divertia matant mosques amb les ràfegues dels meus ulls làser. Les mirava, fixava la vista sobre elles i, de sobte, quedaven socarrimades. El joc es convertia en una vertadera batalla aèria en què jo era el famós Manfred von

Richthofen, l'as de l'aviació alemanya durant la Primera Guerra Mundial, conegut com el Baró Vermell.

Després de les destrosses de la batalla aèria, l'habitació podia cremar. La meua mare no ho suportava i em renyava contínuament per aquest motiu, però, sobretot, per evitar que m'hi acostumés i fes el numeret en algun lloc enmig de gent.

A poc a poc, i per sort, aquesta brillantor va anar desapareixent, però no va passar el mateix amb la visió nocturna, que m'ha durat al llarg de tota la meua vida aventurera. Meravellava els meus amics fent apostes que sempre, naturalment, guanyava. Eren coses ben senzilles, com per exemple trobar una cosa amagada en un lloc ben fosc, llegir en plena obscuritat i en veu alta un llibre que em donaven obert per una determinada pàgina que ells escollien o descriure una fotografia. Per despistar-los, jo posava la condició de poder passar els dits damunt del llibre o de la fotografia. No van saber mai d'on venia aquest "do" meu, però em va fer guanyar moltes apostes.

Us he de dir, també, que m'agrada molt pintar al tremp i a l'oli i que quan pinto un quadre, si és una còpia, l'he de pintar amb els ulls oberts, ja que si no ho fes així, no el veuria. Ara bé, i aquesta és una altra faceta de la meua visió, quan faig un quadre propi, em va millor pintar-lo amb els ulls tancats, perquè si els obro no veig el quadre que tinc dins de la meua ment. Només de tant en tant obro els ulls i comprovo la semblança amb el que tinc al cervell i retoco el que calgui, però, llavors, continuo pintant amb els ulls closos una altra vegada.

Un altre record dels meus primers anys és que quan en vaig fer quinze, la meua mare em va donar un anell d'or.

En demanar-li per què em regalava aquell anell, em va dir que l'or era realment meu. Però si jo no en tenia! I ella, rient, va tornar-me a dir que era meu i m'ho va explicar. Em va dir que fins els deu anys jo tenia uns cabells tan rossos, que semblaven d'or. Ella mateixa me'ls tallava. La primera vegada que els va recollir no va voler llençar aquells primers cabells del seu fillet a la brossa i els va cremar a la llar de foc, com feia amb el pa sobrer. Quan al matí següent va treure la cendra, hi va trobar un trosset de color daurat, com un petit perdigó; semblava or de veritat. En aquell moment va pensar que li havia caigut alguna joia i s'havia fos. Però no, no havia perdut cap joia, i per molt que hi va pensar, no va poder esbrinar el que havia passat. El segon cop que me'ls va tallar, els va tornar a abocar a la llar de foc. Sorprenentment, al matí següent una altra espurna d'or l'estava esperant entre la cendra. Llavors ho va veure tot clar: eren els meus cabells! Tenia cabells d'or! Un joier va corroborar que era or pur de vint-i-quatre quirats. Naturalment, no vaig anar mai al barber! La mare va guardar tots els minúsculs perdigonets d'or que va anar trobant entre la cendra i va encarregar al nostre veí rellotger/joier que fes aquell anell que ara em donava.

Mirant-me i endevinant la meva següent pregunta, va aclarir-me que l'efecte havia desaparegut, misteriosament, quan vaig fer deu anys. No cal dir-vos que aquell anell no m'ha deixat mai més. El porto sempre en un dels dits.

De totes maneres, l'avantatge més important per a mi dels efectes del famós llamp va venir dels bolets que van quedar oblidats a les golfes durant bastants anys. Us explicaré com vam saber dels efectes que tenien sobre meu.

Un dia, al matí, jo estava jugant amb uns companys de l'escola i feia de *Guerrero del Antifaz*, un còmic famós de la meva infantesa. Durant la lluita, vam caure pel terra, un sobre l'altre, amb tanta mala fortuna, que vaig quedar a sota i em vaig trencar la cama dreta amb el pes dels altres amics damunt meu.

A l'hospital, en mirar la radiografia, el metge es va adonar que era una fractura bastant dolenta, perquè l'os estava trencat per diversos llocs. Segurament em quedaria coix per la resta de la meua vida! La meua pobra mare quasi es va desmaiar, estava desesperada! Van embenar-me la cama i em van portar a una habitació de l'hospital on el metge li va dir que no podrien operar-me fins que la inflor hagués baixat. Així, doncs, els meus pares van decidir fer-me companyia establint torns per tal d'estar sempre, un d'ells, amb plenes facultats per al que pogués succeir, i així ho van dir a la meua iaia.

La bona dona, molt previsor per la seva part, va veure que quan sortís de l'hospital necessitaria un bastó durant un temps i va pensar que el bastó del meu avi amb l'empunyadura de plata serviria per practicar a casa. Us he de dir que el meu avi era molt presumit i era conegut com "El Gall de Santa Clara", un barri de la part alta i vella de Manresa. Així, doncs, va pujar a les golfes per agafar-lo i, de sobte, va ensopegar amb un cistell de bolets que semblaven acabats de collir. Com que patia perquè li havien dit que els hospitals no es caracteritzaven per la seva bona cuina, va decidir fer-me'n un bon remenat i portar-me'l a l'hospital. Per sort, va deixar la resta a la cuina, ja que no sabia què en voldria fer la mare.

Tota contenta, va venir a l'hospital amb la carmanyola plena del remenat de bolets acabats de fer. Només entrar ja em va fer un petonet a la galta i em va ensenyar els bolets, tot picant-me l'ullet.

Jo, realment, no tenia gaires ganes de menjar, perquè encara estava bastant marejat i la cama em feia força mal, però en veure els seus ulls tan il·lusionats, no vaig poder negar-m'hi. Fent el cor fort, vaig començar a menjar-ne uns quants i, com que estaven molt ben cuinats i m'agradaven molt, quasi me'ls vaig acabar. M'estava menjant els últims quan va entrar la infermera. Molt sorpresa en veure la carmanyola i el pitet sobre el meu pit, em va preguntar quants n'havia menjat. La carmanyola estava quasi buida! La iaia estava molt contenta, perquè això significava que no em trobava pas tan malament, i així li ho va dir. La infermera, impotent davant la ignorància de la iaia en temes mèdics, li va explicar que precisament no

podia menjar res abans d'operar-me, només el que em donessin a l'hospital, per dolent que fos. El metge va venir i va ratificar les seves paraules. En veure el desconcert de la pobra dona, va dir-li que no s'amoinés, perquè, com a mínim, encara faltaven dos dies per operar-me i ja haurien passat els efectes d'aquella menja. A partir de llavors no vaig necessitar cap calmant, ja que la cama, molt poc després, va deixar de fer-me mal, amb gran incredulitat per part de les infermeres, que entraven a cada moment pensant que em trobarien recargolant-me de dolor.

A primera hora del matí, durant la seva visita quotidiana, el metge va voler fer-me una altra radiografia, ja que l'hematoma s'havia fos i no em feia mal res, malgrat no haver pres cap analgèsic en tota la nit. Quan va mirar les radiografies, es va enrabiar molt amb les infermeres, perquè n'hi havien donat unes que no eren les meves, i això equivalia a un gravíssim error que podia comprometre el bon nom de l'hospital. Malgrat tot, les infermeres van assegurar-li que no hi havia cap error i que eren les meves!

“Doncs aquesta cama no ha estat mai trencada!”, va continuar tot enfurismat, “així que ja m'explicareu de qui són aquestes radiografies!” Per assegurar-ho, van tornar a fer-me'n de noves, però no hi veieren, tampoc, cap fractura. Però... i la primera radiografia? I la seva exploració de la ferida? I l'hematoma? I la posició incorrecta d'una cama trencada?

El metge, evidentment, no va entendre mai el que havia passat amb la meva cama. Encara el veig mirant-se quasi obsessivament les dues radiografies a tort i a dret! La qüestió és que vaig sortir de l'hospital caminant amb tota naturalitat, mentre el personal ens mirava amb incredulitat. Quan vam arribar a casa, tothom es va quedar molt sorprès de veure'ns com si no hagués passat res. Nosaltres també ens en fèiem creus, però era així. Jo no tenia res de res! No m'havia trencat mai la cama! Semblava allò que havien volgut imposar a Galileu: “La terra no es mou”, però la terra es mou, com ell deia, i jo m'havia trencat la cama.

Després d'unes hores, i tot parlant, la meva iaia va sentenciar molt seriosament que tot havia canviat quan vaig acabar de menjar-me els bolets que ella m'havia cuinat, i que, gràcies a la seva bona cuina, tot s'havia arreglat! “Quins bolets?”, va preguntar la meva mare. “Aquells que hi havia a les golfes”, va respondre la iaia. I allà eren, ara, a la cuina, bonics, tal com si els haguessin acabat de collir del bosc. Ni la meva mare ni el meu pare no sabien d'on havia sortit aquella cistella.

De sobte, la iaia ho va recordar tot i ho va explicar a la mare: els havia deixat a les golfes el dia del famós llamp arran de la seva fosforescència i se n'havia oblidat completament. La mare, al mateix temps, va recordar el terrible llamp amb la cistella a les mans i va començar a lligar caps. Ara sabia que aquella miraculosa recuperació només podia venir dels bolets. Ella sí que sabia el secret de la meva “visió nocturna” i dels meus “cabells d'or”, i de tantes i tantes coses més... I ara això.

Els meus pares van arribar a la conclusió que hi havia una relació directa entre els bolets, el llamp i jo. Com que tant la meva mare com jo havíem compartit els efectes del llamp, ella també es va voler fer una prova. Es va fer un petit tall i seguidament va menjar uns quants bolets. La ferida no es va curar miraculosament, sinó que va tardar els dies necessaris a fer-ho. I encara un altre dia que amb els meus amics Bruballa i Ferrerret vam caure de les nostres bicicletes i ens vam fer unes petites nafres als genolls, la mare va creure que era una bona ocasió per tornar a comprovar l'efecte dels bolets: ens en va donar un bon plat, però només jo vaig ser l'afortunat; la meva ferida va guarir-se quasi al moment. De totes maneres, va continuar aparentant que em curava de manera natural perquè ningú no sospités res del que em passava, i em va demanar una altra vegada que no descobrís aquell nou secret nostre.

Encara que els bolets continuaven fent la mateixa pinta que el primer dia, malgrat els anys que havien passat, el meu pare també va voler fer una prova: va agafar-ne uns quants i, després d'assecar-los, els va esmicolar fins a deixar-los en pols. Va esperar que em fes una petita ferida, cosa que no va tardar gaire, ja que jo era molt mogut, me'n va donar una mica i l'efecte també va ser immediat. Quan va veure els resultats, va fer el mateix amb la resta dels bolets i els va guardar en un lloc segur dins uns pots de vidre. Serien el meu elixir de la vida! Com una espècie de kriptonita, però amb efectes contraris als del pobre Superman.

Realment, el seu efecte en el meu cos era inexplicable, ja que quan els prenia, fos hivern o estiu, actuaven com un escut protector aïllant-me completament de la temperatura ambient. No tenia ni fred ni calor, tant si portava roba com si no en portava!

Un dia la meva iaia em va regalar un penjoll molt bonic. Era vertaderament preciós, i molt antic, com un escapulari! Em va explicar que un cap tuareg l'havia donat al seu besavi com a prova d'amistat.

En un dels seus molts viatges al Sàhara, aquest avantpassat havia alliberat un nen quan estava sent venut en un mercat d'esclaus. El va veure tan jovenet i indefens, plorant desconsoladament enmig d'aquells homes malvats, que se li va trencar el cor i el va comprar. El noieta li va dir d'on era la seva família i així el va poder tornar a casa seva sa i estalvi. Es va quedar molt sorprès quan va comprovar que havia salvat el fill del xeic d'una tribu de tuaregs del desert. El pare del noieta, com a prova de la seva gran estima i gratitud eterna, es va treure el penjoll que portava al pit i li va donar. El va guardar per sempre més, i ara la iaia me'l donava a mi per posar-hi a dins la pols dels bolets perquè em donés poders i em protegís quan sortís de viatge. Realment semblava que portava un autèntic escapulari.

Era com un reliquiari i el vam obrir amb molta cura. Dins hi havia un vell pergami amb un escrit que, vam suposar, era una frase de l'Alcorà. El vaig guardar curosament dins d'una capseta i, en el seu lloc, hi vaig dipositar la pols de bolets, tanta com n'hi va cabre. El portaria només quan decidís emprendre algun viatge que comportés risc. El vaig amagar en el mateix lloc on guardàvem els pots amb la pols de bolets i que només els meus pares i jo sabíem.

Per ser sincer, davant dels meus amics sempre vaig ser un xicot una mica estrany a causa dels meus poders ocults i la por que tenia que algú pogués descobrir els meus secrets i convertir-me en un objecte de laboratori o una atracció de circ, com els meus pares m'havien repetit una i mil vegades. Això em va distanciar una mica dels meus companys, amb qui, com diríem avui dia, no vaig compartir gaires confidències. A més, el meu cos creixia segons els anys naturals fins que vaig tenir quinze anys. Llavors vaig anar envellint molt lentament, ja que quatre anys meus representaven un any per a la resta dels humans. Podríem dir que el meu cos es va convertir en un organisme a dues velocitats, malgrat que els que també havien nascut el 29 de febrer envellien de forma natural. Però jo no! Vaig pensar que la combinació de la data de naixement i l'efecte del llamp podien provocar aquest efecte que només em passava a mi i potser a algú més perdut en algun racó del món. Vés a saber!

Molts anys més tard descobriria la vertadera causa de tot aquest efecte.

Un cop fet aquest aclariment, us diré que aquest capítol d'*Estada a casa dels Reis Mags, el Pare Noel i el Tió* és la part final d'una aventura més àmplia que comença quan va venir-me la dèria de deixar casa meva per descobrir els punts exactes dels dos pols del nostre planeta i que es correspon amb els capítols: "Teoria del Xupa-Xup. Cap al Pol Nord", "Camí al Pol Sud-L'Anaconda", "Pol Sud" i "Confirmació Teoria del Xupa-Xup", una aventura que finalitza amb l'estada a casa dels Reis Mags, el Pare Noel i el Tió, que forma aquest llibre que teniu a les mans.

Així, doncs, aconseguir el que creia l'objectiu del meu llarg viatge, en què vaig descobrir el Pol Nord, vaig vèncer les terribles Amazones, vaig matar l'aterridora anaconda i, finalment, vaig descobrir el forat—bufador del Sud—, em va ratificar de forma absoluta la meua teoria del Xupa-Xup.

Jo, que donava per completats els meus objectius, vaig descobrir que faltava el més important, la cirereta del pastís, diguéssim, i que explicaré en aquest llibre titulat *Estada a casa dels Reis Mags, el Pare Noel i el Tió*.

Comença l'aventura...

Vaig estar tan content per la meua conclusió científica de saber amb exactitud el lloc dels forats dels dos pols que, sense poder reprimir-me, estant davant del bufador del Pol Sud, vaig recordar l'exclamació del gran savi matemàtic i físic grec Arquímedes en descobrir la massa dels cossos en sortir de la banyera: "Eureka! Eureka!", vaig cridar, tot imitant-lo a ple pulmó i saltant d'alegria com un boig!

Mare de Déu! Ni mai que ho hagués fet! De sobte, vaig percebre que queia cap amunt, vaig tenir una sensació d'incontrolable mareig que quasi em va fer perdre la consciència. Queia cap amunt? Com podia caure cap amunt separant-me de la Terra? Llavors vaig adonar-me del

meu terrible error. M'havia oblidat que estava a l'extrem de sota la Terra, on, encara que un no se n'adoni, es viu de cap per avall, com un rat penat. Si, per exemple, es posa una pel·lícula al revés, els actors estaran de cap per avall, però sense caure de la pantalla. Però jo sí! Jo estava realment en el punt extrem i precisament aquí, en aquest punt extrem, l'atracció de la Terra devia ser quasi nul·la, o almenys per a mi ho va ser. No passava res si es mantenien els peus sobre la Terra, però en fer el salt d'alegria tot va canviar. Per si no m'acabo d'explicar prou bé, feu la prova amb una pilota: en primer lloc, marqueu els dos punts extrems, que serien els dos pols. Llavors, agafeu un ninotet i veureu que si el poseu en el punt de dalt o Pol Nord, estarà dempeus sobre la pilota, però si el col·loqueu a l'altre extrem, estarà de cap per avall i caurà a terra si el deixeu anar. Doncs això mateix em va passar a mi! El salt havia estat l'element determinant per perdre la poquíssima gravetat que em retenia en contacte amb la Terra i vaig caure de cap al buit sense poder fer-hi res per tornar a la superfície.

Les cames se'm movien com si estigués ofegant-me en una piscina, però allò era aire i no aigua. Cada cop m'allunyava més de la Terra. A la distància, hi veia la llanterna, mig enterrada altre cop per la neu, encara parpellejant intermitentment com si volgués acomiadar-se per última vegada. Quin mal dia va tenir quan vaig entrar en aquella ferreteria a comprar-la! Quin ximplet devia pensar que estava fet!

Malgrat el perill del moment, vaig jurar-li, cridant i plorant a la vegada, que tornaria a buscar-la, costés el que costés. Malauradament, marxava sense poder deixar cap senyal del meu gran descobriment tret de la meva efímera signatura sobre la pols de glaç. Potser en un futur, si jo no podia complir la meva promesa, algú trobaria la llanterna o veuria el bufador, però mai els relacionarien amb mi. Jo havia estat el veritable descobridor del punt exacte del Pol Nord i la seva connexió amb el Pol Sud, que forma l'Eix de Rotació de la Terra. Ningú no sabia mai de la meva revolucionària teoria del Xupa-Xup i el que havia aconseguit amb ella. Sabia que la neu cobriria la meva firma, l'única prova fefaent de la meva exploració. La meva única recompensa seria l'espai entre les estrelles i, potser amb el temps, dins l'eternitat, em convertiria en un cometa més de l'insondable firmament. El meu nom no sortiria mai ni a l'*Enciclopèdia Catalana*, ni a la *Britànica* ni a cap altra. No hi podia fer res, eren coses del destí! Només em reconfortava el fet que la meva vida havia estat prou singular i no podia pas queixar-me del que havia viscut.

Amb absoluta resignació, vaig acceptar la situació. No sabia si prendre'm la pols de bolets i allargar una mica més la meva agonia o deixar que el destí decidís. De cop i volta, un llampec de rebel·lia em va fer recordar la promesa de Persèfone. Vaig obrir l'escapulari i em vaig posar una mica de polsim als llavis, al mateix temps que em deia a mi mateix que mentre hi havia vida, hi havia esperança. Pensant positivament, no tothom podia gaudir d'aquell magnífic panorama a vista d'ocell de l'Antàrtida. La veritat és que l'espectacle era únic, tot un privilegi. La veu de Persèfone continuava retrunyint en el meu interior inspirant-me confiança. Era la lletania de sempre! El meu rosari de fets que em deien que no podia acabar raonablement d'aquesta manera. Estava completament convençut que algú, no sé qui ni des d'on, em protegia tot el temps, i que si em trobava d'aquella manera era per alguna raó justificada que podia ser ben bé el camí o la porta cap a una nova aventura. Per tant, no em

vaig desesperar malgrat estar força nerviós. Naturalment, no era cap irresponsable, i em feia càrrec del meu estat.

L'única i exclusiva veritat era que jo continuava volant per aquell cel glaçat tot sol i revoltant-me per l'aire com un astronauta a l'espai, però, malauradament, sense el cordó que el manté unit a la nau. Com un ximplet, donava cops de peu a l'aire com si m'estigués ofegant en una piscina i allò em pogués ajudar d'alguna manera! Si algú m'hagués vist, hauria estat tot un espectacle. Llavors vaig tenir com una revelació i vaig ser conscient que l'anada al Pol Nord i al Pol Sud no havien estat res més que els graons d'una escala que em portaria al vertader destí d'aquesta aventura. Ara veia amb una nítida claredat que el fet que els pols de la Terra estiguessin uns metres més cap aquí o més cap allà no tenia, realment, gaire importància; el que m'estava passant sí que en tenia!, així que em vaig quedar immòbil, expectant pel que vindria i vençut per l'esforç inútil. Per ajudar-me a passar el temps, vaig abrigar-me amb la bufanda que em penjava i que estava a punt de perdre, vaig apujar-me el coll del jersei i em vaig calar la gorra fins a les celles. Llavors, tot quiet un altre cop, en posició fetal, vaig decidir esperar els esdeveniments, encara que no ho cregueu, molt esperançat i il·lusionat. Realment, no podia fer res més!

Volava ara a uns tres-cents metres de la superfície. Des d'aquella altura vaig entreveure unes muntanyes llunyanes força altes. Si hi hagués pogut arribar! L'aventura de la cova dels lleons em va travessar el cap com un llampec. Sense parar-me a pensar, vaig prendre un altre cop la meva ració de pols de bolets alhora que omplia els meus pulmons d'aquell aire glaçat. Va ser com si un milió d'agulles es clavessin dins dels pulmons, però jo no estava per fer cas al dolor en aquells moments. Vaig deixar anar aquell aire a poc a poc i, tal com em pensava, el meu cos es va posar en moviment, dirigint-se cap a on volia anar, com si d'una nau interestel·lar es tractés. Així, doncs, aspirant i extraient l'aire, em vaig anar apropant a aquells cims potser salvadors. El cor em batejava enfurismat! Aquella era la meua única oportunitat i no podia perdre-la!

Estada a casa dels Reis Mags, el Pare Noel i el Tió

Aquelles muntanyes llunyanes eren cada vegada més a prop! Amb els últims esbufecs, vaig arribar a aquelles roques, podent-m'hi agafar com una ventosa. Perdoneu, però no us puc dir on era. La veritat és que no ho sabia, però d'haver-ho sabut, tampoc no us ho podria revelar arran dels esdeveniments que us explicaré a continuació. A més, no em serviria de res, perquè tampoc no em creuríeu per la maledicció de la síndrome de Cassandra que m'havia imposat l'adorada Persèfone abans d'abandonar l'Infern ja feia uns quants anys. Vés a saber també quin eixelebrat podria llegir aquestes línies i passar olímpicament de la condemnada síndrome i venir a cercar aquest lloc ocult, molestant, així, la tranquil·litat i la seguretat tan preuades per aquests meravellosos éssers que estava a punt de conèixer.

Tot havia acabat molt millor del que m'havia temut. Em trobava molt dèbil, ja fos per la por que havia passat, per l'esforç que havia fet movent les cames i les mans com una batedora o

pel fet d'aspirar i expirar l'aire de forma contínua. La qüestió és que una son dolça em va fer tancar els ulls.

No recordo res més fins que em vaig despertar dins d'un llit enorme en una habitació càlida. Com a l'Himàlaia, després de la meva accidentada baixada de l'Everest, em trobava novament en una cambra molt còmoda. Fixant-m'hi bé, semblava com si hagués fet un salt en el temps cap enrere, en plena Edat Mitjana, ja que al meu costat hi havia un patge vestit més o menys d'aquella època. Era un noi rosset amb cabells com fils d'or que em mirava amb uns ulls profundament blaus, com si un cel clar es trobés dins seu. Quan va percebre que estava despert, em va donar la benvinguda a aquell llunyà monestir amb un somriure càlid i parlant-me en un idioma estrany. En sentir la meva resposta, però, se'm va quedar mirant com si estigués processant les meves paraules. Sorprenentment, em va contestar en un català perfecte. Es va girar envers un home que estava fora del meu radi de visió i li va parlar en el seu idioma, per canviar-lo immediatament al català una altra vegada.

Aquell home vestia com un mag. Es va apropar tot somrient, però es va limitar a prendre'm el pols sense dir-me res. Només em mirava intensament, diria que fins i tot tendriment, als ulls. Un cop va acabar la seva revisió mèdica, em va preguntar en català com em trobava. Amb estupor, sense respondre la seva pregunta, li vaig demanar si estava en alguna base polar espanyola i ells eren catalans. Va esclafir a riure, conscient de l'estat en què em trobava i sabedor que no entenia res de res en aquells moments. Em va assenyalar unes robes que hi havia sobre una cadira, tot indicant-me que me les posés. Quins vestits! Malgrat ser de bona qualitat, pertanyien a una moda, tirant per baix, de feia més de mil anys. Com a bon minyó, vaig obeir i me les vaig posar.

Un cop vestit, vam sortir a un llarg corredor ple de dibuixos de joguets i mecanismes estranys. Tot era de colors! Uns colors preciosos! Era com si estiguéssim dins d'un conte de fades i, d'alguna manera, en forméssim part. L'entorn era d'una sensació de pau absoluta, sense sorolls, amb una música de fons amb prou feines perceptible que inundava el lloc donant-li un toc de serenor. Era aquell tipus de casa que tothom voldria per viure-hi. Un lloc perfecte. De tant en tant, ens creuàvem amb alguns personatges que, segurament, també formaven part de l'entorn. Les seves cares i els seus ulls traspuaven felicitat i, per sobre de tot, una immensa pau.

En pujar a les plantes superiors, la decoració va canviar un xic. No hi havia tants colors, però tot denotava un gust extrem. Les dimensions de les cambres eren perfectes. No calia fer cap canvi perquè tot estava al seu lloc. Estava segur que tant els arquitectes, com els decoradors i els interioristes havien estat els millors del món. El meu acompanyant m'observava satisfet en veure la cara de beneplàcit que feia. Tot era senzillament meravellós! De cop i volta, com si volgués trencar el silenci que ens acompanyava mentre caminàvem, em va sorprendre preguntant-me si hi trobava a faltar alguna cosa. A tall de broma, i acostumat com estava a la brutícia d'alguns llocs, li vaig contestar que potser rarejaven alguns papers o burilles al terra, així com les papereres per abocar-hi les deixalles. Em vaig quedar tot cofoi després d'haver fet aquella observació tan intel·ligent!

Però no era aquella la resposta correcta, ja que, assenyalant el terra amb les mans esteses, em va mostrar l'extrema netedat del pis, com si s'estigués disculpant. La veritat és que tot estava impecable, miressis on miressis.

Vençut, li vaig suplicar que em donés una pista. El mag, adonant-se de la meva confusió, em va xiuxiuejar a cau d'orella la paraula "finestra". Ostres!

Ell havia fet la pregunta i la resposta i m'havia tret del mal tràngol en què m'havia posat. Era veritat! No hi havia cap finestra, però tampoc es trobaven a faltar. Llavors, per fer mèrits, vaig afegir que em semblava que era una idea immillorable per aïllar el fred que feia a l'exterior. Hauria estat una bona raó, però no era la correcta, tampoc. El veritable motiu era que estàvem a uns dos-cents metres per sota de la superfície.

Tan secret era aquell lloc? No vaig poder evitar de preguntar-li si ell era el cap d'aquell emplaçament ni tampoc de conèixer el seu origen català. En dir-me que no havia estat mai a Catalunya em vaig quedar meravellat, perquè parlava sense cap accent, i més quan va afegir que totes les persones que vivien amb ell es comunicaven amb totes les llengües i dialectes del món. Em va confessar que feia més de dos mil anys que ells eren entre nosaltres, des del més gran esdeveniment que ha viscut aquest món! En aquell moment jo vaig assentir sense entendre res de res.

En silenci, cada un de nosaltres amb els seus propis pensaments, vam seguir caminant pels amplis passadissos d'aquella gran casa senyorial fins a arribar davant d'una bella porta esculpida molt finament. He estat a Florència i he vist la Porta del Paradís del Baptisteri. Aquesta obra de Lorenzo Ghiberti era, per a mi, i com molt bé havia dit Miquel Àngel, la porta del cel. Ara sabia que n'hi havia una de millor i la tenia davant meu. Feta tota de fusta noble.

Haviem arribat a la fi del recorregut i alguna cosa em deia que aquí rebria la resposta al munt de preguntes que em bullien dins el cap. Les nostres mirades es van creuar. En aquella cambra m'esperava quelcom imprevist. Com havia pensat, potser el veritable motiu que em va portar a la ximpleria de descobrir el punt exacte dels dos pols hauria estat solament l'excusa per arribar finalment a aquest lloc màgic on em trobava. El que en diríem el *punch line* d'un acudit.

En aquell moment, sabia amb total certesa que tot el que havia fet era precisament per trobar-me en aquell lloc, el veritable destí de totes les meves últimes aventures, i conèixer el que o qui hi havia darrere d'aquella porta.

Davant d'aquell tan important encontre, i guiant-me només pels meus impulsos emotius, vaig entrar a l'estança amb el cor bategant-me com un boig, ple d'ansietat de coneixement. El que vaig veure semblava pertànyer a una pel·lícula o a una obra teatral, però sense càmeres, ni focus, ni espectadors ni director d'escena enlloc. Era una gran cambra, també

extremadament confortable com la resta de la casa, amb una immensa llar de foc i un munt de llenya cremant-hi. Per cert, no sé d'on la podien aconseguir, estant on estaven...! Davant de la llar hi havia uns sofàs encarats a les flames acollidores i, en un d'aquests, intuïa que hi havia un home, ja que, tot i estar fora del meu abast visual, veia sobresortir-ne les seves mans, grans i masculines, i les seves llustrades botes negres. Sobre una catifa preciosa, també davant de l'escalfor, hi jeia una espècie de gosset endormiscat de potes enlaire. Mirant-lo més bé, semblava un follet del bosc, estirat a terra boca amunt i roncant com un mariner ben satisfet després d'una bona singladura. La seva postura em va recordar els dibuixos de l'Snoopy sobre la teulada de la seva caseta.

Al voltant d'una gran taula de fusta noble, contemplant-me amb una mitja rialla que omplia les seves cares, estaven asseguts tres homes d'una gran presència. El meu acompanyant em va empènyer suaument per l'espatlla, tot forçant-me a entrar del tot a l'estança. Les seves mirades m'asseguraven que no havia de témer res. Vaig trobar-me, doncs, dins de l'habitació amb els cinc personatges. De moment, tres davant meu com un jurat benèvol. Un dels homes de la taula em va indicar molt amablement amb la mà que m'apropés a ells. Quan ja quasi tocava la taula, la proximitat em va permetre veure que els seus rostres estaven marcats per la noblesa i la bondat més profundes. En mirar-los, una gran pau em va embolcallar i tot el meu temor es va esvaïr. Una sensació de familiaritat i camaraderia, alhora que gran respecte, em va fer sentir còmode immediatament.